

— Куче, азъ отдавна не съмъ слушалъ отъ твоитѣ уста такава права дума.

— А честнитѣ ти и вѣрни хора, шахъмъ, — продължилъ лалата, — днесъ сж стигнали до просешка тояга, та ордени печелятъ само тия, които купуватъ умъ отъ секретари и календаржии...

Лицето на шаха пакъ потъмнѣло. Шейхътъ Камберъ Ашикъ се изгубилъ между сановниците. И онѣмѣлъ народътъ.

А слънцето вече превалело задъ чукитѣ на Сръдна Гора и все по-чудно се позлатявали листцата на милионитѣ рози, които покривали двата бръга на синята бистротечна Тунджа. Вечерниятъ зефиръ излеко разлюлявалъ мириса на градинитѣ. Скоро подзели и птичкитѣ своитѣ пѣсни. Тогазъ всички тукъ, около потъналия въ рози шахъ, изпаднали въ онова безкрайно умиление отъ хубоститѣ на свѣта, което най-сладко се излива въ всепокорни поколѣния предъ монарха. И заредили се шейхове и улеми, хазнатари и военоначалници: бързали единъ презъ другъ къмъ мрачно умиления сръдъ полюветѣ шахъ и нѣми, замижали отъ благоговение, колѣничили и цѣлували му ржцетѣ и политѣ.

Самиятъ хлевоустъ лала билъ замижалъ и не се люлѣялъ вече на триножника си.

А шахътъ мислѣлъ за лалата.

— Храни куче, да те лае! Ще го погубя! Отрови ми хубавия часъ.

Но дълбоко въ душата на шаха се криела останка отъ свѣтлата съвестъ на великитѣ му прадѣди. И мислѣлъ той: — шахо Шаадединъ, ако на тебъ не би-ва да се казва истината, кому тогава тя трѣбва да се каже?

И страшниятъ деспотъ ставалъ все по-мраченъ.

Но изъ безбройната тълпа сановници се дигналъ глухъ шумъ: къмъ шаха пристѣпвалъ едничкиятъ гяуринъ сановникъ и пръвъ царски любимецъ Мелхадианъ — тълкувателъ на арабскитѣ пергаменти, цензоръ на ашикскитѣ пѣсни, събирачъ на свѣтовнитѣ хубости и оценителъ на робинитѣ. Той сега идѣлъ съ своята жена — слънце невидѣла хубавица.

Щомъ великиятъ шахъ видѣлъ своя гяуринъ сановникъ съ неговата дуня-хубостъ жена, мрачнитѣ му мисли се разсѣяли, очитѣ му се замѣглили и по бузитѣ му заигралъ божурътъ на султанско сластолюбие, — той даже се опиталъ да стане, за да ги посрещне.

Но пѣргавиятъ Мелхадианъ забелязалъ това, та се завтеклъ съ хубавицата си жена и прилепили тѣ устни о царевитѣ ржце.

Тогазъ късето-лала се пробутилъ, пусналъ едно — „а-а!“ и се пропѣлъ:

— Кукуругу, хора хе-ей! Тази нощъ за първи пѣтъ въ свѣта едни законни мжжъ и жена ще спятъ сладко-о!

Всички прехапали устни. Шахътъ позеленѣлъ отъ гнѣвъ. Ла-